

Holly Hepburn

Bioscoop aan zee

1

‘Dames en heren, het volgende station is Bodmin Parkway. Vergeet niet uw persoonlijke bezittingen mee te nemen bij het verlaten van de trein.’

Gina Callaway rekte zich uit en pakte haar jas. De reis vanuit Londen was sneller gegaan dan ze had verwacht. Een jonge moeder was met een gekwelde blik in haar ogen op de plaats tegenover haar gaan zitten, net voordat ze vanaf Paddington Station waren vertrokken. Ze klemde een schreeuwende baby met een rood gezicht tegen haar schouder. Gina had zich al neergelegd bij een paar lawaaierige uren. De baby was echter snel tot rust gekomen, gesust door de beweging van de trein. De moeder zag er al snel wat minder gekweld uit, vooral nadat Gina haar had verrast met een beker thee uit de restauratiewagon, net na het centraal station van Exeter. De vrouw had een bedankje gemompeld, maar zich niet verplicht gevoeld om te praten. In feite hadden ze in harmonieuze stilte gereisd, allebei uit het raam starend terwijl het spoor soms zo dicht langs de oceaan liep dat het leek alsof ze per boot reisden in plaats van met de trein. Nu Gina opstond om te vertrekken, wisselden ze een vluchtige glimlach uit; twee mensen die elkaar nauwelijks kenden en wiens paden elkaar nooit meer zouden kruisen.

De trein stopte bij het perron. Gina tilde met een zwaai haar koffer uit de trein en zette die op het beton. Een wolk stoom werd golvend door de lucht geblazen en verward stond ze even stil. Het was weliswaar lang geleden dat ze op het station van Bodmin was geweest, maar ze was er zeker van dat de trein naar Penzance meestal stopte bij perron één. Nu stond ze echter op perron twee, pal naast een

menigte dagjesmensen die foto's maakte van de stoomtrein die vanaf perron drie over de Bodmin en Wenford-spoorlijn reed, die onderdeel was van de Werelderfgoedlijst. Het was niet echt een probleem, het was alleen onhandig. Nu moest ze haar koffer de trap op en aan de andere kant weer de trap af dragen, voordat ze een taxi kon nemen naar het huis van haar grootouders in Polwhipple. Althans, als ze zich door de menigte toeristen die het perron blokkeerde kon worstelen.

Ze wist een fotograaf te ontwijken en liep net met een bocht om een andere groep mensen met camera's en smartphones toen de oude trein een schrille fluittoon liet horen. De schoorsteen braakte een dikke stoomwolk uit, die voortgedreven door een windvlaag over het aangrenzende perron golfde. Gina knipperde tegen de wind en hapte naar adem bij een plotselinge scherpe pijn in een van haar ogen. Ze stopte en liet haar koffer los, waardoor de man achter haar mompelend vloekte toen hij haar moest ontwijken. 'Au,' mompelde Gina, terwijl de tranen over haar ene wang stroomden. 'Au. Verdorie, dat prikt.'

Ze had echt een spiegel nodig, dacht ze, terwijl ze tevergeefs probeerde niet te knippen vanwege haar brandende oog. Met één hand rommelde ze in haar tas, op zoek naar een zakspiegeltje, maar tegen de tijd dat ze het vond traande haar oog zo erg dat ze nauwelijks meer iets kon zien. Bovendien begon haar andere oog nu ook te tranen.

'Neem me niet kwalijk, kan ik je helpen?'

De stem was diep en mannelijk, met een onmiskenbaar Cornish accent. Gina draaide zich naar de spreker. Haar zicht was vertroebeld, maar ze zag vaag een lange, blonde man voor zich staan. 'O nee, het gaat prima. Het was vast maar een stukje gruis.'

'Hier, neem deze maar.' Ze kreeg een koele katoenen zakdoek in haar handen gedrukt. 'Geen zorgen, het is een schone.'

Gina's ooglid trilde, wat een nieuwe steek van pijn veroorzaakte.

'Bedankt,' zei ze, terwijl ze haar spiegeltje weer omhooghield en erin tuurde. Ze depte haar tranende oog met de grote witte zakdoek. 'Dat is erg aardig van je.'

'Het is geen moeite, hoor,' antwoordde hij.

Gina draaide een hoek van de zakdoek in een punt en wreef het zwarte stofje van de rand van haar onderste ooglid.

Nu ze niet meer zoveel last had van haar oog, kon ze de eigenaar van de zakdoek beter zien. Hij was lang, waarschijnlijk iets langer dan een meter tachtig, en gebruind. Zijn korte haar was door de zon gebleekt, dus hij bracht waarschijnlijk veel tijd buitenshuis door. Zijn ogen waren zo blauw als de oceaan bij Cornwall op een zonnige dag. Een lust voor het oog, dacht Gina. Als ze geen last van haar ogen had gehad, had ze misschien wel langer naar hem gekeken.

‘Pijnlijk, nietwaar? Zelfs een zandkorrel voelt als een scheermesje,’ zei hij meelevend. ‘Weet je zeker dat je niet wilt dat ik even kijk?’

In Londen zou Gina zijn aanhoudendheid hebben opgevat als een versierpoging, maar er stond niets meer dan vriendelijke bezorgdheid op zijn gezicht te lezen. Zijn accent was ook ontwapenend, dacht ze, een en al zachtheid, warmte en lange klinkers. Het was een tijdje geleden dat ze in Cornwall was geweest, maar toen ze die onmiskenbare klanken weer hoorde, riep dat herinneringen op aan zonovergoten zomers op het strand van Polwhipple en ontelbare ijshoorntjes uit het loket van haar grootvader aan de kust. Het was bijna alsof ze weer vijftien was.

Gina schrok van haar eigen gedachten. Ze mocht dan weer in Cornwall zijn, maar ze was zeker niet meer de tiener die ze ooit geweest was.

‘Het komt wel goed,’ zei ze, terwijl ze hem de zakdoek weer aanreikte. ‘Maar toch bedankt.’

De man haalde zijn schouders op. ‘Waarom hou je hem niet? Even verderop langs het perron zijn toiletten, voor het geval je je oog wilt spoelen met wat water. De doekjes daar vallen al uit elkaar als je er alleen maar naar kijkt.’ Hij schonk haar een scheve glimlach die overging in een nadenkende frons, alsof hij iets wilde zeggen, maar niet precies wist hoe hij het moest formuleren. Toen leek hij te beseffen dat hij haar aanstarede en in plaats van nog iets te zeggen, knikte hij haar ferm toe. ‘Het allerbeste dan.’

Gina zag nog een glimp hemelsblauw toen hij zich omdraaide en verdween in een nieuwe wolk stoom. ‘Dag,’ riep Gina hem na. ‘Nogmaals bedankt.’

Een paar seconden staarde ze nog naar de wuivende witte wolken,

half in de verwachting dat hij opnieuw zou opduiken. Toen stopte ze de zakdoek in haar handtas en liep weer langs het perron. Het was net iets uit een oude film, mijmerde ze, terwijl ze haar koffer achter zich aan trok. Een knappe vreemdeling helpt een vrouw om wat gruis uit haar oog te verwijderen tussen de stoomwolken van een wachtende trein. Maar als dit een film was geweest, zouden ze koffie zijn gaan drinken en waren ze een verzengende liefdesaffaire begonnen die alleen maar in een ramp kon eindigen. Gina schudde spottend haar hoofd terwijl ze liep. Al die zaterdagochtenden die ze in het Palace, de oude bioscoop in Polwhipple, had doorgebracht gedurende de zomers dat ze bij haar grootouders op bezoek was, hadden haar een liefde voor dramatiek gegeven die ze nooit helemaal had losgelaten. Zelfs nu deed ze niets liever dan met een bak popcorn achteroverleunen voor een gigantisch scherm en helemaal wegdrömen bij een film. Haar vriend Max deelde haar passie helaas niet, wat betekende dat de bioscoop een plaats was waar ze met haar vriendinnen naartoe ging in plaats van met hem. Een meidenavond werd echter steeds zeldzamer naarmate haar vriendinnen zich setelden en kinderen kregen. Binnenkort sta ik er alleen voor, dacht Gina ironisch. Net als vroeger...

De toiletten van het station roken vaag naar luchtverfrisser met citrusgeur en de rook van kolen. Gina spoelde haar oog zorgvuldig uit en verwijderde de laatste stofdeeltjes van de rand van haar ooglid. Door haar tranen was haar make-up geruïneerd. Tevreden dat al het vuil nu weg was, begon ze met haar eyeliner weer kattenogen aan te brengen en deed opnieuw mascara op. Voor ze naar de loketten liep, streek ze haar lange, zwarte haar nog even glad. Voor de ingang zou een rij taxi's staan. Ze zou er eentje kunnen nemen naar Polwhipple. Tenzij... Ze wierp een blik op perron drie, net toen het doordringende gefluit van de stoomtrein de lucht doorkliefde. Gina aarzelde. Ze zou ook de historische lijn naar Boscarne Junction kunnen nemen, zoals ze gedaan had toen ze jonger was, en haar grootmoeder vragen haar op te halen van dat station, dat veel dichterbij was. Het was maar een klein eindje rijden van Polwhipple en de hele reis zou zelfs nog minder tijd in beslag kunnen nemen dan de taxirit. De wegen tussen Bodmin en de kust konden namelijk nogal druk wor-

den, zelfs in maart. Het enige wat nodig was om het verkeer tot stilstand te brengen, was een tractor die over een smal landweggetje reed. En er was nog een andere, minder praktische reden om de stoomtrein te nemen. Misschien was haar redder in nood wel aan boord. Het was zo aardig van hem geweest om even voor haar te stoppen. Dat stond in fel contrast met de forensen met wie ze elke dag in Londen reisde. Zij gingen altijd zo doelbewust van en naar hun werk dat ze amper de tijd namen om rond te kijken. Als ze hem nog even zag, kon ze hem fatsoenlijk bedanken voor zijn vriendelijkheid.

Ze tuurde naar het loket en vroeg zich af hoeveel een enkeltje naar Boscarne tegenwoordig kostte. Maar toen stootte de trein weer een stoomwolk uit en klonk opnieuw het schrille fluitje, gevolgd door het hakke-hakke-puf-puf van vervlogen tijden. De trein op perron drie begon te rijden.

De beampte achter het loket leunde naar voren. ‘Om tien voor halfvijf gaat de volgende, als u daar iets aan hebt.’

Gina schudde haar hoofd. ‘Geen probleem,’ zei ze, terwijl ze de herinneringen wegduwde aan de luxe met fluweel beklede stoelen en de deuren met walnoothouten panelen in elk compartiment van de oude trein. ‘Ik neem wel een taxi.’

‘Waarheen?’ vroeg de chauffeur, nadat hij haar koffer in de kofferbak had gehesen en achter het stuur was gaan zitten.

‘Polwhipple, alstublieft,’ zei Gina tegen hem, terwijl ze in gedachten de onberispelijke boerderij met grijze stenen van haar grootouders voor zich zag, met de grote bijgebouwen erachter weggestopt. ‘De oude ijsfabriek in Tregarran Street. Nee, wacht...’

Als ze eerst naar haar hotel zou gaan om in te checken, was de kans kleiner dat Nonna erop zou staan dat ze bij hen bleef slapen. Hoezeer Gina ook van haar grootouders hield en de herinneringen koesterde aan de zomers die ze bij hen had doorgebracht; ze konden een beetje overweldigend zijn en ze was eenendertig, geen vijftien. Ze had haar eigen ruimte nodig.

‘Kunt u me alstublieft naar het Scarlet Hotel in Mawgan Porth brengen?’

De chauffeur knikte en reed weg. Gina liet zich ontspannen in de

stoel zakken, zich afvragend wat ze zou aantreffen als ze uiteindelijk bij het huis van haar grootouders zou aankomen. Ze waren geen van beiden zwak, tot voor kort waren ze allebei in perfecte gezondheid geweest. Gina wist echter dat ze hun sterke gestel als iets vanzelfsprekends was gaan zien. Was het echt al meer dan een jaar geleden dat ze bij hen was geweest? Dat was toen alleen maar een vluchtig weekendbezoek. Ze was van plan geweest om nog een keer langs te gaan, maar haar werk had haar beziggehouden. Er leek altijd weer een nieuwe klant bij te komen of weer een ander evenement te plannen. Werken als freelancer betekende dat het moeilijker was om vrije tijd te rechtvaardigen en Cornwall leek zo ver weg, ook al duurde de treinreis niet zo lang. Maar zodra ze had gehoord dat haar grootvader zijn been had gebroken, had ze geweten dat ze ernaartoe moest gaan. Ferdie Ferrelli zelf zou, als de trotse Italiaan die hij was, nooit om hulp hebben gevraagd. Zijn vrouw, Gina's Nonna, was alleen maar praktisch. Ze wist dat ze de ijsfabriek niet kon runnen en niet genoeg ijs kon produceren om aan de vraag van de klant te voldoen, dus had ze een sos-bericht gestuurd. Aangezien Gina het enige familielid was dat nog in het Verenigd Koninkrijk woonde, had ze geweten dat er maar één juist antwoord was, ook al betekende het dat ze haar eigen werk drie maanden lang opzij zou moeten zetten. Ze was meer vergeten dan ze ooit wist over ijs, behalve welke smaken ze graag at, en ze had nog minder ervaring met het runnen van een kraampje in een bioscoop aan zee. Maar ze had het hart niet gehad om nee te zeggen. Niet tegen haar geliefde Nonna en Nonno, aan wie ze zoveel perfecte herinneringen aan Polwhipple te danken had.

Het zorgde er echter wel voor dat Gina een beetje een knoop in haar maag had over hoe de komende uren, dagen en weken zouden verlopen. Ferdie zou dolblij zijn om haar te zien, totdat hij erachter kwam waarom ze er was. Hij stond erom bekend dat hij weigerde hulp aan te nemen en dat gold zelfs voor zijn eigen vlees en bloed. Hij had zijn bedrijf helemaal vanaf de grond opgebouwd toen hij in de jaren vijftig vanuit Italië was geïmmigreerd. Sindsdien had hij het in zijn eentje gerund, hoewel Gina vermoedde dat haar grootmoeder veel meer achter de schermen deed dan Ferdie wilde toegeven.

Als Gina het vertrouwen van haar grootvader wilde winnen, zou

ze hem er eerst van moeten overtuigen dat ze de klus kon klaren. Ferdie Ferrelli was nooit gemakkelijk te overtuigen geweest, maar als het om zijn geliefde *gelato* ging, was er maar één manier: de zijne. Gina zou al haar charme en vastberadenheid nodig hebben om hem over te halen haar te laten helpen.

2

‘Gina! *Bella mia!*’

Elena Ferrelli omhelsde Gina onstuimig op de drempel van het elegante grijze huis waar ze al meer dan vijftig jaar woonde. ‘Wat fijn om je te zien. Ben je gegroeid?’

Met haar neus in het gitzwarte haar van haar grootmoeder glimlachte Gina. Ze genoot van het gevoel weer door haar geknuffeld te worden. Niemand zei haar naam op dezelfde manier als Nonna. Die was haar Italiaanse accent nooit helemaal verloren en dat gaf Gina’s naam plotseling iets elegants en exotisch.

‘Ik ben ook blij om jou weer te zien, Nonna. Al denk ik wel dat ik inmiddels uitgegroeid ben, tenzij je het over mijn taille hebt.’

Elena deed een stap achteruit om Gina van top tot teen te bekijken en plukte wat aan haar jas. ‘Natuurlijk niet, er is niets van je over. Neem je wel de tijd om te eten in die stad van jou?’ Ze snoof en schudde haar hoofd. ‘Maar het doet er ook niet toe. Nu ben je hier en zal ik voor je zorgen. Binnenkort zit er weer wat vlees op die botten.’

Gina lachte. Ondanks al haar uitspraken was Nonna zelf een slanke zeventiger, die er haar hand niet voor omdraaide om in de zomermaanden een strakke legging aan te trekken en zich aan te sluiten bij de surfers die op het strand aan yoga deden. Maar ze was ook dol op koken en verwachtte altijd dat haar gasten de maaltijd optimaal eer aandeden door hun bord helemaal leeg te eten, als ul-tiem teken van respect.

‘Haal je niets in je hoofd, Nonna,’ zei Gina terwijl ze liefdevol op haar arm klopte. ‘Ik ben hier om te werken, weet je nog?’

‘Maar wie hard werkt, moet ook goed eten,’ zei Elena onverstoor-

baar. ‘Nou, kom binnen en ga Nonno eens begroeten. Hij is nogal bot en slechtgehumeurd vandaag, maar jij kunt vast een glimlach op zijn zure oude gezicht toveren.’

Gina’s maag draaide zich even om van de zenuwen. Hoe zou haar grootvader het nieuws opnemen dat ze hier was, eigenlijk om zijn bedrijf over te nemen?

Elena fronste haar wenkbrauwen. ‘Waar zijn je koffers? Je hebt toch niet alles wat je de komende drie maanden nodig hebt in die kleine handtas gepropt?’

Gina haalde diep adem. Voordat ze de confrontatie met Ferdie aanging, moest ze eerst nóg een moeilijkheid uit de weg ruimen. ‘Ik heb ingecheckt in een hotel,’ zei ze, terwijl ze zich schrap zette. ‘Ik weet dat het de bedoeling was dat ik hier zou logeren, maar met de zorg voor Nonno heb je het al druk genoeg en dit leek me de verstandigste oplossing. Op deze manier hebben we allemaal een beetje ruimte en lopen we elkaar niet voor de voeten.’

En ik moet ergens heen kunnen als ik gek word van je goedbedoelde bemoeizucht, dacht ze, maar dat zei ze niet. Het maakte echter geen enkel verschil. Elena keek haar aan alsof ze diep beledigd was. ‘In een hotel? Hoe kon je zoiets doen? Mijn eigen kleindochter die in een hotel logeert, terwijl hier een prima bed is... Als de mensen daarachter komen, denken ze vast dat we ruzie hebben.’

Gina onderdrukte een kreun. Ze had kunnen weten dat Nonna zich vooral zorgen zou maken over wat haar vrienden en de burens zouden denken. ‘Natuurlijk niet.’

‘En hoe kan ik voor je zorgen als je er niet eens bent?’ Elena ging verontwaardigd verder. ‘Je had net zo goed in Londen kunnen blijven.’

‘Het is maar voor een paar dagen,’ zei Gina, terwijl ze haar best deed om haar gepikeerde grootmoeder te kalmeren. ‘Bovendien is het een klein cadeautje voor mezelf. Er is een spa met een zwembad en bubbelbaden op een klif, met uitzicht op de zee.’

Elena liet een damesachtig gesnuif horen. ‘Dat klinkt mij te gevaarlijk.’

Ze wierp Gina een boze blik toe en zuchtte toen. ‘Maar ik veronderstel dat het geen kwaad kan, als je daarna maar bij ons verblijft.’

Gina aarzelde. Ze was eigenlijk van plan geweest om een vakantiehuis te huren als ze hier eenmaal haar draai had gevonden, maar het was niet nodig om dat nu te zeggen. ‘Dank je, Nonna.’

‘Hmm,’ zei Elena en ze ging haar voor naar binnen. ‘Wie weet wat je grootvader gaat zeggen.’

Ferdie Ferrelli zat in zijn favoriete fauteuil met zijn been in het gips op een voetenbankje, verdiept in *La Gazzetta dello Sport*. Hij keek op toen ze binnenkwam en zijn gerimpelde olijfkleurige gezicht klaarde plotseling helemaal op door zijn glimlach. ‘Gina! Wat een verrassing.’

Hij reikte naar zijn krukken. Gina haastte zich naar hem toe.

‘Je hoeft niet op te staan, Nonno,’ zei ze, terwijl ze bukte om hem te omhelzen. ‘Ik hoorde dat je een flinke strijd hebt geleverd.’

‘Zo heldhaftig was het helaas niet,’ gromde Ferdie, met een uitdrukking van walging op zijn gezicht. ‘Ik gleed van een ladder tijdens het schilderen van de vensterbanken. Het was mijn eigen fout.’

Gina schudde haar hoofd. Het had geen zin om erover te discussiëren dat hij niet eens een ladder op had moeten gaan. Ferdie was achtenzeventig, maar voelde zich achtentwintig en deed graag nog alles zelf. Een vreemde betalen om zijn huis te schilderen kwam niet eens in hem op.

‘Het was een ongeluk,’ zei ze glimlachend. ‘Zelfs jou overkomt dat soms.’

Hij gromde, alsof hij niet overtuigd was. ‘Het was dom. Maar genoeg over mij. Wat brengt jou hier? Nonna en ik dachten dat je vergeten was waar we woonden.’

Elena deed een stap naar voren. ‘Zal ik lekker koffie zetten voor ons allemaal? Gina is rechtstreeks van de trein hierheen gekomen en je weet wat voor slootwater ze aan boord serveren.’

Gina glimlachte. De cappuccino van haar oma was om van te dromen: sterk en romig, met de perfecte hoeveelheid schuim. Haar espresso was zo krachtig dat ze de hele buurt ermee van stroom zouden kunnen voorzien. ‘Ja, dat zou lekker zijn.’

‘Het is zo gezet,’ zei Elena. ‘En misschien kan ik je verleiden om wat versgebakken *biscotti* te nemen. Als we toch wat aan jou willen doen, kunnen we net zo goed meteen beginnen.’

‘Nonna is van plan me vet te mesten,’ zei Gina, die zich op de zachte leren bank liet zakken terwijl haar grootmoeder de kamer verliet.

‘Dat zou ze ook moeten doen,’ antwoordde Ferdie. ‘Die jongeman van jou gaat nooit een aanzoek doen als je zo mager als een brandhout bent.’

Zo begon het dus, dacht Gina, half geamuseerd en half berustend. Als iemand zich zou afvragen waarom ze een hotel had geboekt, dan was dit in elk geval een van de redenen. Ze haalde diep adem. ‘Ik wil niet dat hij me een aanzoek doet, Nonno. Ik ben gelukkig met mijn leven zoals het nu is.’

Ferdie staaarde haar aan met een onverholen verwijt in zijn ogen. ‘Natuurlijk vergeet ik dat jullie moderne stellen de heiligheid van het huwelijk vandaag de dag niet meer respecteren. Tegenwoordig is het allemaal speeddaten en meteen de koffer in duiken.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Zo is het echt niet gegaan. Max en ik zijn al meer dan twee jaar samen. We zien gewoon het nut niet in van een huwelijk.’

‘Misschien houden jullie dus niet van elkaar.’

‘Jawel hoor,’ hield Gina vol, maar toen hoorde ze de defensieve toon in haar stem en bond ze wat in. Ze wilde niet weer dezelfde ruzie met haar grootouders hebben als de laatste keer, en de keer daarvoor. Niet met in haar achterhoofd dat ze zo meteen een andere, belangrijkere strijd moesten voeren. ‘We houden echt van elkaar,’ herhaalde ze, terwijl een beeld van haar onberispelijk geschoren, verzorgde vriend in haar opkwam. ‘Maar we hoeven elkaar niets te bewijzen.’

Hij wierp haar een onderzoekende blik toe. ‘En toch ben je hier alleen.’

Ze aarzelde. Max was een zeer gedreven, succesvolle projectontwikkelaar die had geïnvesteerd in enkele van de meest iconische nieuwe gebouwen die uit de grond waren gestampt aan de Londense oevers. Hij was geen freelancer, zoals Gina, dus hij kon zich niet zomaar op elk moment naar Cornwall haasten, zeker niet voor drie lange maanden. Maar Nonno had geen idee dat ze zo lang zou blijven. ‘Max heeft het druk,’ zei ze voorzichtig. ‘Ik moest u de groeten van hem doen.’

‘Poeh,’ mopperde Ferdie. ‘Ik denk dat hij niet eens meer weet hoe we eruitzien. Hoe lang is het geleden dat hij hier geweest is, een jaar?’

Eerder twee, dacht Gina, maar dat zei ze niet.

Een paar maanden nadat ze elkaar ontmoet hadden, was ze met Max op bezoek geweest. Ze wilde graag de goedkeuring van haar grootouders. Natuurlijk had hij hen op dezelfde manier om zijn vinger gewonnen als hij met haar had gedaan. Daarna was hij nooit meer geweest, ondanks de vele uitnodigingen. Uiteindelijk ging Gina maar zonder hem. Dat was nog een reden waarom ze het zo moeilijk had gevonden om terug te gaan naar Cornwall. Er leek altijd wel een belangrijk feest of een etentje met zijn zakenrelaties te zijn waar ze met Max heen moest. Naast haar relatie en zakelijke verplichtingen had ze de afgelopen maanden nauwelijks meer tijd gehad om haar familie te bellen.

‘Zoiets,’ beaamde ze. ‘Maar ik weet zeker dat hij op bezoek zal komen als ik...’

Ze stopte en voelde dat haar wangen langzaam rood werden. Het was niet het juiste moment om Nonno te vertellen waarom ze er was, haar grootmoeder moest erbij zijn om haar te steunen. Maar één blik op Ferdie vertelde haar dat ze al te veel had gezegd.

‘Op bezoek komen?’ zei hij fronsend. ‘Waarom zou hij je hier komen opzoeken als je bij elkaar om de hoek woont?’

Gina herpakte zich en rechte haar schouders. ‘Ik zal een paar maanden in Polwhipple blijven.’

Haar grootvader staaarde haar aan, zijn borstelige witte wenkbrauwen samengetrokken boven zijn diepbruine ogen. ‘Waarom? Is er een probleem? Heb je soms geen werk meer?’

‘Nee, dat is het niet.’ Gina verschoof ongemakkelijk op de bank. Nu zou ze het moeten vertellen. ‘Nonna en ik dachten...’

Ze zweeg toen de deur van de woonkamer openzwaaide. ‘Zo, daar ben ik weer,’ zei Elena, terwijl ze binnenkwam met een dienblad met dampende koffie en een bord waarop de biscotti hoog opgestapeld lagen.

‘Gina zei net dat ze een paar maanden in Polwhipple zal blijven,’ zei Ferdie, terwijl Elena het blad op de lage salontafel zette.

‘Dat weet ik,’ zei ze, terwijl ze hem een kopje aangaf. ‘Het zal haar goed doen. Sterker nog, het zal ons allemaal goed doen.’

Ferdie keek van zijn vrouw naar zijn kleindochter. ‘Wat heeft dit te betekenen?’

Elena schoof het bord koekjes met een veelbetekenende blik naar Gina. ‘Kom nu, Ferdie, snap je het nu nog niet? Ze is hier om je met het bedrijf te helpen.’

Gina slaagde erin te glimlachen. ‘Dat klopt. We dachten dat ik wat van je over kon nemen, zodat je minder onder druk staat tot je been weer in orde is.’

‘Ik heb geen hulp nodig,’ zei Ferdie, terwijl zijn gezichtsuitdrukking steeds grimmiger werd. ‘En ik heb beslist geen mensen nodig die achter mijn rug om iets bekonkelen.’

‘Niemand doet iets achter je rug om, ouwe dwaas,’ zei Elena, terwijl ze aan haar koffie nipte. ‘Mocht je het vergeten zijn, er zitten zes metalen pinnen in je been om alles bij elkaar te houden. Het heeft tijd nodig om te genezen. Zeiden de dokters soms niet dat je rust moest houden?’

Ferdie snoof spottend. ‘Wat weten artsen er nu van? Ik heb werk te doen. Ik kan niet de hele dag gaan zitten luieren. Gelato maakt zichzelf niet, immers.’

‘Laat me je helpen,’ zei Gina, terwijl ze zich naar hem toe boog. ‘Net als toen ik klein was.’

Niet dat hij haar veel meer had laten doen dan met een lepel in het romige mengsel roeren voordat het in de vriezer ging, dacht Gina, maar alle beetjes hielpen.

‘Je voorraden raken op,’ zei Elena. ‘Binnenkort is het Pasen en wordt het mooi weer, wat ga je dan doen? Ga je de restaurants, je klanten, teleurstellen omdat je trots het niet toelaat om wat hulp van je eigen familie te accepteren?’

‘Er is genoeg voorraad,’ zei Ferdie. Hij keek zijn vrouw boos aan. ‘Genoeg voor een paar weken.’

Elena’s ogen schoten vuur. ‘Ik weet precies hoeveel er is: twaalf bakken frambozenijs, tien bakken vanille-ijs, elf bakken chocolade-ijs en acht bakken ijs met honingsmaak. Er is geen aardbeien-, karamelzetzout- en muntijs meer, terwijl dat juist de smaken zijn die populair zijn bij de restaurants. Om nog maar te zwijgen over je grootste afnemer bij het ijsloket.’

Ze leunde achterover en nam nog een slokje van haar koffie. ‘Je hebt Gina’s hulp nodig, of je het nu leuk vindt of niet. Je kunt dat maar beter accepteren voordat ze van gedachten verandert en teruggaat naar Londen. Straks denkt ze dat je haar hier weg wilt hebben.’

Het was de laatste zin die het deed, dacht Gina, met bewondering voor de bijna sluwe benadering van haar grootmoeder.

Nonno keek nog steeds woedend, maar ze kon zien dat hij aarzelde.

‘Het zou een mooie manier zijn om wat tijd samen door te brengen,’ zei ze, haar ogen wijd opengesperd in een onuitgesproken verzoek. ‘Ik heb vrij genomen tot juni.’

Er viel een lange stilte. Gina’s gevoel zei haar dat ze nog meer moest zeggen om hem te overtuigen, maar ze volgde Nonna’s voorbeeld. Ze dronk haar koffie en wachtte.

Uiteindelijk slaakte Ferdie een korte geïrriteerde zucht. ‘Misschien zou ik wel wat hulp kunnen gebruiken.’

Gina weerstond de neiging om te juichen toen Elena knikte. ‘Natuurlijk zou een beetje hulp wel fijn zijn.’

‘Je zou precies moeten doen wat ik zeg,’ ging hij verder, terwijl hij Gina doordringend aankeek. ‘Mijn recepten hebben zich gedurende zestig jaar bewezen, dus ze moeten tot op de letter worden gevolgd. Gelato van Ferrelli’s is als een aria van Puccini, er hoeft niet aan te worden gerommeld of iets aan te worden verbeterd, het is perfect zoals het is.’

Gina glimlachte. Al zolang ze zich herinnerde maakte Ferrelli’s dezelfde smaken ijs, hoewel de karamelzeezout pas was ontstaan na een stiekeme campagne van Elena afgelopen Kerstmis. Gina had een bak gestuurd als cadeautje en Elena had haar meteen gevraagd om nog vijf bakken te sturen, zodat ze Ferdie kon overhalen om zijn recept aan te passen. Het was meteen hun bestverkochte smaak geworden.

‘Geen gerommel,’ beloofde ze, opgelucht dat deze strijd beslecht leek te zijn.

Elena boog zich naar haar toe met het bord biscotti. ‘Een beetje gerommel moet kunnen,’ fluisterde ze met een ondeugende glimlach op haar gezicht. ‘Ik vraag hem al jaren of hij gelato met tiramisus-

maak wil maken, maar dat wilde hij nooit. Nu kun jij dat mooi voor mij doen.'

Gina wierp een blik op het vastberaden gezicht van haar grootvader en keek toen weer naar haar grootmoeder. De moed zonk haar in de schoenen. Het was dom geweest om te denken dat de strijd gestreden was. Ze realiseerde zich nu dat het eigenlijk pas net begonnen was. En zij zat er middenin.

3

Net na acht uur was Gina eindelijk terug in het hotel. Ze had een volle buik van Nonna's befaamde risotto met eekhoorntjesbrood. Een paar minuten lang stond ze op het balkon te luisteren naar het geluid van de golven van de Atlantische Oceaan op de rotsen van het strand onder haar. De wind waaide door haar lange donkere haar. De lucht was koud en bijtend. Het benam haar bijna de adem, maar tegelijkertijd was het zo heerlijk dat ze er geen genoeg van kon krijgen. Ze ademde diep in, zelfs al gaf het haar rillingen. Terwijl ze naar de hemel staarde zag ze de maan tussen de wolken door glinsteren. Het maanlicht danste over de toppen van de golven die naar de kust rolden.

Gina slaakte een lange diepe zucht. Londen voelde in meer dan één opzicht ver weg.

Het trillen van haar telefoon onderbrak haar gemijmer. Ze keek op het scherm en zag dat Max haar belde. Ze trok de glazen schuifdeur open en glipte de ruime slaapkamer in.

'Hallo Max, alles goed?'

'Natuurlijk, ik wilde je even bellen om me ervan te verzekeren dat de woeste Ferdie je niet levend verslonden had.'

Gina lachte. 'Hij is niet woest. Nou ja, misschien een beetje, maar blaffende honden bijten niet.'

'Ik weet het,' antwoordde Max, een beetje cynisch. 'Ik heb hem ontmoet, weet je nog? Ik denk dat ik er eindelijk overheen ben, al heb ik soms nog steeds nachtmerries over hem.'

Zijn stem was warm terwijl hij haar plaagde en Gina wist dat hij op dat moment lachte.

‘Hoe is het hotel? Is het echt zo mooi als het klonk?’

Gina staaarde rond in haar luxueuze kamer, met het kingsize bed, de fluwelen chaise longue en prachtig ingetogen verlichting. ‘Het is perfect,’ zei ze. ‘Ik heb de bubbelbaden nog niet uitgeprobeerd, maar ik heb het gevoel dat ik die nog wel nodig heb na het gesprek van vandaag.’

Ze vertelde hem over de reactie van Ferdie op haar aanbod om hem te helpen. Max lachte ongelovig toen ze haar verhaal had gedaan.

‘Het lijkt wel of je een vijandige overname geopperd hebt in plaats van een voorstel om hem voor een ramp te behoeden,’ zei hij. ‘Om met jouw familie om te gaan moet je eigenlijk afgestudeerd zijn in vredesonderhandelingen bij de Verenigde Naties.’

‘Dat is niet waar,’ wierp Gina tegen, hoewel ze wist dat hij een punt had. Een van de redenen waarom ze Nonna’s smeekbede om hulp niet had kunnen weigeren, was dat Gina’s eigen moeder zo in de clinch lag met Nonno dat zij en Gina’s vader naar een heel ander continent vertrokken waren om geen contact te hoeven hebben. ‘In alle families ontstaat uiteindelijk ruzie.’

‘Hmm,’ zei hij. ‘Dus wat is het plan?’

Gina reikte naar haar glas prosecco. ‘Morgen ga ik eerst contact opnemen met de restaurants waar we aan leveren, om eventuele problemen naar aanleiding van Nonno’s ongeval op te lossen. Ik moet ook naar het Ferrelli-ijsloket toe in de Palace-bioscoop en een praatje maken met Gorran Dew, de eigenaar, om erachter te komen hoeveel voorraad hij de komende weken nodig denkt te hebben...’

‘Dat kan zijn echte naam niet zijn,’ onderbrak Max haar. ‘Het klinkt veel te exotisch.’

Ze dacht aan de bioscoopeigenaar, die haar altijd deed denken aan een blozende versie van Doc Brown uit *Back to the Future*. ‘Het is echt een naam uit Cornwall. De Dews wonen al eeuwen in Polwhipple. Bovendien is er niets exotisch aan Gorran. Excentriek is een beter woord.’

Ze schudde haar hoofd en glimlachte, terwijl ze zich voorstelde dat Gorran als een baasje rondliep door de foyer van de art-decobioscoop, met het goud- en robijnkleurige pluchen tapijt en vergulde

decor. ‘Ik kijk ernaar uit om terug te gaan naar die plek. Het verleden lijkt een beetje te herleven. Ik vraag me af of je nog steeds door de nooduitgang naar binnen kunt sluipen om niet te hoeven betalen voor de film.’

‘Hoe lang is het geleden dat je daar bent geweest?’ vroeg Max.

‘Jaren,’ antwoordde ze. ‘In mijn tienertijd bracht ik er het grootste deel van de zomers door. Ik hing er altijd rond met een kind dat veel surfte en Nonno gaf ons dan gratis ijs om te zorgen dat we geen kattenkwaad uithaalden.’

‘Werkte het?’

Ze lachte. ‘Niet echt. Ben was een soort Clyde en ik was dan Bonnie. Hij was degene die me leerde hoe ik via de nooduitgang naar binnen moest sluipen.’

Gina pauzeerde, plotseling zweefde het beeld van de vijftienjarige Ben Pascoe voor haar ogen. Hij stond altijd met een grote grijns op het strand, zijn blonde haar helemaal in de war en zijn gezicht glimmend van de zonnebrand. Gedurende al die zomers was hij haar beste vriend geweest. Tijdens haar laatste bezoek had ze soms gedacht dat er meer tussen hen kon zijn, maar het was nooit iets geworden. Ze voelde haar wangen branden bij de herinnering. ‘Wauw, ik heb al tijden niet meer aan hem gedacht.’

‘Woont hij nog in Polwhipple?’ Max klonk nu nieuwsgierig.

‘Geen idee,’ zei Gina, terwijl ze de gedachte aan Ben wegduwde. ‘Waarschijnlijk niet. Dan zouden mijn grootouders het wel over hem gehad hebben. Ze zijn op de hoogte van alle nieuwtjes in deze stad. Maar genoeg over mijn lichtelijk criminele verleden. Hoe was jouw dag?’

Ze luisterde terwijl Max haar vertelde over de ontmoetingen die hij had gehad. Hij had het ook over het nieuwe contract dat hij had getekend voor vijftig nieuwe luxe appartementen met uitzicht op de Theems bij Battersea.

‘Het klinkt alsof je het druk hebt.’

‘Dat heb ik ook,’ zei hij. ‘Maar niet zo druk dat ik jou niet mis.’

‘Ha, ik wed dat je nauwelijks hebt gemerkt dat ik weg was.’

‘Dat heb ik wel gemerkt,’ zei Max kalm.

Gina stelde zich voor dat hij op de rand van zijn smetteloze twee-

persoonsbed zat en voelde een plotselinge golf van heimwee. ‘Het is maar voor drie maanden. Voor je het weet ben ik weer terug.’

‘Ik weet het.’ Hij slaakte een diepe zucht. ‘Maar dat betekent niet dat ik je niet mis.’ Zijn woorden vervulden haar met bitterzoete warmte. Max liet zelden merken hoeveel hij om haar gaf, hoewel ze er nooit aan had getwijfeld. Het zou haar moeilijk vallen om hem en haar leven in Londen zo lang te moeten missen, maar ze zou genoeg te doen hebben om er niet voortdurend bij stil te staan. Max had dat ook, hoewel ze moest toegeven dat het een troost was om te weten dat hij haar miste.

Ze bleef de rest van de avond aan hem denken; terwijl ze in bad ging, toen ze haar haar met een handdoek droogde, en ook later nog, toen ze de tv aanzette en begon te zappen op zoek naar amusement. Toen duidelijk werd dat alleen *An Affair to Remember* het kijken waard was, liet ze zich tussen de koele katoenen lakens glijden. Ze probeerde uit alle macht niet te huilen toen Cary Grant zich realiseerde waarom Deborah Kerr hem had laten zitten. Uiteindelijk gaf ze het op en snikte het uit. Het kon haar niet schelen dat haar neus rood zag en haar ogen gezwollen waren.

Toen de film afgelopen was, droogde ze haar tranen en installeerde ze zich voor de nacht. Ik wilde dat Max hier was, dacht ze, terwijl ze de duisternis in staarde en zich in slaap liet sussen door het geluid van de zee. Net toen haar ogen dicht begonnen te vallen, dacht ze plotseling weer aan die andere man: Ben Pascoe. Een flauwe glimlach krulde om haar lippen toen hij in haar onderbewustzijn naar boven kwam. Het verleden kwam echt weer tot leven. Ze moest eraan denken om Nonna te vragen of hij nog in de buurt woonde.

Het was ruim twee kilometer van Gina’s hotel naar de kust bij Polwhipple. In Londen was ze gewend om de metro te nemen voor de kortere afstanden, maar in Cornwall waren de mogelijkheden om van A naar B te komen veel beperkter. Het leek haar een slecht idee om een taxi te bellen voor een rit van vier minuten, zeker op zo’n prachtige lentedag. Er reed geen bus van Mawgan Porth naar Polwhipple. Het was echter op loopafstand, en volgens Google kon ze de kustweg langs de kliffen nemen richting het zuidwesten. Gina

trok haar waterdichte jas en gloednieuwe wandelschoenen aan en ging op pad, vastbesloten om van de zon en het landschap te genieten.

De wind was sterker dan ze had verwacht toen ze boven op de kliffen aankwam, maar het uitzicht was de kou wel waard. De oceaan schitterde in de ochtendzon. Het water was van een gelijkmatig blauw en de kleur was veel dieper dan ze zich herinnerde. De lucht leek wel met de oceaan te concurreren. Meeuwen wervelden boven haar hoofd, krijgsend in de wind. Gina stond even stil om de wind door haar haren te laten waaien en haar gezicht te laten liefkozen. 'Ik heb het gevoel dat we niet meer in Kansas zijn,' mompelde ze in zichzelf met een tevreden glimlach.

Gina maakte met haar telefoon foto na foto terwijl ze wandelde. Ze maakte een mentale notitie om de beste later op haar zakelijke Instagram-account te plaatsen. Weg zijn uit Londen betekende niet dat ze helemaal offline hoefde te zijn en ze moest wel wat klanten achter de hand houden voor als Nonno alles weer zelf kon doen.

Polwhipple zelf was precies zoals ze het zich herinnerde. Het lag veilig in een rotsachtige baai, met een gouden strand en een rustige boulevard met talloze leuke winkeltjes. Het was een slaperige badplaats die de prachtige locatie nooit helemaal tot zijn recht had laten komen. De kers op de taart in Polwhipple was altijd het Palace geweest, dat boven de andere gebouwen aan de kust uittorende met de gracieuze art-decogevel.

Gina zag het al ruim voordat ze de promenade bereikte, die langs de hele lengte van het strand liep. Het loket van Ferrelli's weerkaatste de zonnestralen onder het gigantische bord met rode letters. Het leek wel alsof de tijd had stilgestaan.

Toen ze dichterbij kwam, verscheen er echter een frons op Gina's voorhoofd. Ze realiseerde zich dat het Palace helemaal niet meer was zoals ze het zich herinnerde. Van dichtbij kon ze zien dat de witte verf van het gebouw verkleurd was en afbladderde, en dat een aantal van de vele gloeilampen die het bord 's nachts verlichtten, ontbraken of kapot waren. De rij rechthoekige lijsten waarin vroeger verleidelijke filmposters hingen, was leeg. In feite was op geen enkele manier te zien welke films werden vertoond. Gina's hart sloeg een slag over.

Het leek erop dat het Palace een paar zware jaren achter de rug had. Waar was Gorran Dew mee bezig? Het enige lichtpuntje was het loket van Ferrelli's. Achter het raam, dat omlijst werd door sierlijke gouden kozijnen, was een verrukkelijke variatie van pastelkleurige ijsjes te zien. Aan de ene kant zag ze een scheve toren van krokant uitziende ijshoorntjes en aan de andere kant stonden flessen plakkerige chocoladesiroop naast potten met veelkleurige spikkels. En als opzichter over die zee van lekkernijen was daar Manda, die al voor haar grootvader werkte zolang als ze zich kon herinneren.

'Gina!' riep de oudere vrouw, terwijl ze het raam van het loket opendeed en haar blauw-witte schort van Ferrelli's rechte trok. 'Ik wist niet dat je weer terug was.'

Gina glimlachte. Manda moest eind vijftig zijn en was een van de trouwe medewerkers, wier belangrijkste passie in het leven het verkopen van Ferrelli-ijs in Polwhipple leek te zijn.

'Ze kwamen voor een baan en bleven voor het ijs,' vertelde Ferdie aan Gina, toen ze ooit gevraagd had hoe hij jarenlang hetzelfde personeel had behouden.

'Ik ben pas gisteren aangekomen,' zei ze tegen Manda. 'Ik kom een paar maanden helpen tijdens Nonno's herstel.'

Manda trok haar wenkbrauwen op. 'Echt waar? En wat vindt Ferdie van dit plan?'

'Hij is er klaar voor,' antwoordde Gina, terwijl ze een verlangende blik wierp op de kleurrijke bakken onder het schuine glazen display. 'Zelfs hij kan een lege vriezer niet als argument aanvoeren.'

De oudere vrouw pakte een ijslepel. 'Wat heb je het liefst? Aardbei? Chocola? Beide?'

Het water liep Gina in de mond bij de gedachte, maar ze schudde haar hoofd. 'Het is een beetje vroeg voor mij. Ik kwam eigenlijk om Gorran te ontmoeten. Is hij er al?'

'Hij is hier,' zei Manda, terwijl ze haar lippen tot een dunne afkeurende streep trok. 'Voor wat het waard is.'

'O?' antwoordde Gina, terwijl haar onderbuikgevoel heviger werd. 'Is er een probleem?'

'Je zult het wel zien,' zei Manda raadselachtig. 'De deur is open.'
Ze knikte met haar hoofd naar links, in de richting van de dub-

bele glazen deuren, die omlijst waren met zilver. Met een ongemakkelijk knikje ter afscheid, liep Gina naar de foyer.

Het viel haar meteen op dat het er binnen nog meer verwaarloosd uitzag. De witte muren waren grijs en beduimd. De vergulde krullen die de zuilen en het plafond sierden, schilferden af. Een van de zilveren dubbele deuren bij de ingang van de bioscoopzaal leek uit zijn scharnieren te hangen en het rood-witte lint gaf een duidelijke waarschuwing deze niet te gebruiken. Het indrukwekkende rood met gouden tapijt waar Gina altijd dol op was geweest lag nog steeds op de vloer, maar het was op sommige plaatsen groezelig en dun. Sommige gloeilampen in de kroonluchter waren aan vervanging toe, waardoor de ruimte er somber uitzag. En de bar, die één muur in beslag nam en ooit het soort elegante alcoholische cocktails had geserveerd waar Gina als tiener alleen maar van had kunnen dromen, was nu leeg en verlaten. De hele foyer zag er verlaten en verwaarloosd uit. Gina wilde het liefst in huilen uitbarsten.

‘Triest, hè?’

Manda leunde tegen de deurpost aan de achterkant van het loket van Ferrelli’s. Ook hier was een vitrine, al zat er nu geen ijs in de bakken. Gina ging ervan uit dat die alleen gevuld waren als er een film draaide, wat tegenwoordig misschien wel een zeldzaamheid was, gezien het gebrek aan posters.

‘Hoe is dit gebeurd?’ vroeg Gina, verbijsterd haar hoofd schuddend. ‘Deze plek was vroeger een echte goudmijn. Hoe heeft het zo snel bergafwaarts kunnen gaan?’

‘Dat moet je aan meneer Dew vragen,’ zei Manda, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg.

‘De ijsverkoop loopt prima, eigenlijk hebben we geen film nodig om onze handel te stimuleren. En dat is maar goed ook.’

Gina keek weer om zich heen. ‘Hoe vaak draait hier een film? Draait er vanavond eentje?’

Manda tuurde peinzend naar het plafond. ‘Niet op een donderdag. In het weekend draait hij meestal wel iets, maar wat de film van morgen is, zou je hem moeten vragen. Of je wacht tot hij de poster ophangt.’

‘Dus hij maakt nog wel wat reclame,’ zei Gina opgelucht. ‘Dat is in elk geval iets.’

‘Nou, ik zeg nu wel poster, maar eigenlijk is het maar een blad,’ ging Manda verder. ‘Het is een A4’tje met de naam van de film in hoofdletters en de aanvangstijd. Dat er echte glanzende posters hingen, is lang geleden.’

Gina’s schouders zakten naar beneden. Waarom hadden Nonna en Nonno haar niet verteld dat het Palace er zo erg aan toe was? Dit was geen manier om een bedrijf te runnen, vooral geen bedrijf dat publieke bekendheid nodig had om bezoekers binnen te halen. De bioscoop had een vast publiek nodig dat zorgde voor mond-tot-mondreclame, geen onvoorspelbare agenda en goedkoop A4-papier. Als zij haar evenementen op deze manier organiseerde, zou ze na een week failliet zijn. Gina overwoog even wat nu belangrijk was. Had Manda niet gezegd dat de verkoop van Ferrelli’s nog steeds goed liep? Misschien hadden haar grootouders er daarom niet aan gedacht om het over de teloorgang van de bioscoop te hebben. In theorie was dat helemaal niet hun probleem. Eigenlijk hoefde Gina zich alleen druk te maken om hoeveel ijs er verkocht werd aan het loket. ‘Waar kan ik Gorran vinden?’

‘Misschien op kantoor of in de projectiekamer,’ zei Manda, wijzend naar een deur aan de andere kant. ‘Succes.’

De deur leidde naar een korte gang en een kleine trap.

‘Gorran?’ riep Gina terwijl ze de trap op ging. ‘Meneer Dew? Bent u daar?’

Bovenaan de trap waren meer deuren. Dit waren niet de deuren met sierlijke zilveren stijlen die Gina in de foyer had gezien. Deze waren gewoon wit. Ze klopte op de eerste deur die ze tegenkwam en luisterde of ze iemand hoorde. ‘Hallo? Is hier iemand?’

Geen antwoord. Ze liep door naar de volgende deur en klopte harder. ‘Hallo?’

Er klonk geritsel, gevolgd door gestommel. De deur werd opengedaan. Daar stond Gorran Dew, zijn bos witte haren nog wilder dan Gina zich herinnerde. ‘Ja? Kan ik u helpen?’

Zijn geruite overhemd was verformfaaid, de kraag zat aan de ene kant naar binnen en hij had zich duidelijk al dagen niet geschoren.

Gina moest zichzelf inhouden om niet een stap achteruit te doen. ‘Ik denk niet dat u zich mij herinnert, meneer Dew. Ik ben Gina Callaway, de kleindochter van Ferdie Ferrelli.’

Gorran lichtblauwe ogen lichtten op in herkenning. Hij stak zijn hand uit en begon enthousiast Gina’s hand te schudden.

‘Nu zie ik het! Je bent wel veranderd sinds ik je voor het laatst zag.’

Hij liet haar hand los, deed een stap achteruit en wuifde dat ze binnen mocht komen. ‘Kom verder.’

Gina staaarde langs hem heen de kamer in. Het zag eruit als een kantoor. Op het bureau lagen stapels papieren en op de vloer stonden overal dozen. Ze perste haar lippen tot een glimlach.

‘Bedankt.’

Er was maar één stoel die niet was bedolven onder papierwerk: een leren bureaustoel op wielen. Gorran liet haar plaatsnemen en verplaatste een wankel stapel van een lage bank naar de vloer. Zo te zien waren het allemaal facturen en bonnetjes.

De papieren gleden in de richting van een andere stapel. Gina probeerde niet te huiveren.

Gorran keek haar met een stralende glimlach aan. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Gina schraapte haar keel. ‘Zoals je vast wel weet kan mijn grootvader door zijn gebroken been minstens een maand niet werken. Ik neem de teugels over tot hij beter is.’

Gorran knikte. ‘Goed idee. Ferdie zou wat meer van het leven moeten genieten in plaats van altijd maar aan het werk zijn, gezien zijn leeftijd.’ Hij likte zenuwachtig zijn lippen. ‘Niet dat ik hem dat zou zeggen, natuurlijk.’

‘Nee,’ zei Gina, terwijl ze uit alle macht probeerde haar gezicht in de plooi te houden. ‘Dat is wijs. Het leek me in elk geval verstandig om het even te hebben over de bioscoopagenda, zodat we een beeld krijgen van de hoeveelheid ijs die we de komende maanden nodig hebben.’

‘Dat is zeker een goed idee,’ zei Gorran, onder de indruk. ‘Wat wil je weten?’

‘Misschien kunnen we beginnen bij dit weekend. Manda vertelde mij dat er morgen een film draait.’

‘Dat klopt,’ antwoordde hij. ‘Vrijdag en zaterdag zijn de drukste avonden. Soms komen er meer dan twintig klanten, en dat is maar een schatting.’

Gina kreunde bijna. Het was nog erger dan ze had gedacht. ‘Welke film draait er morgenavond?’

Vol verwachting wreef hij in zijn handen. ‘Het is een klassieker. Een onbekend Zweeds juweeltje over de reflecties van een duif op het bestaan.’

‘Een... duif?’ herhaalde Gina, niet in staat te geloven wat ze hoorde. ‘De reflecties van een duif op het bestaan?’

‘Inderdaad,’ zei Gorran. ‘Het wordt gepresenteerd via een serie tableaux, zodat elke scène echt tot zijn recht komt.’

Gina knipperde. ‘Dus het is geen bewegend beeld?’

‘De voice-over is in het Zweeds, maar er is natuurlijk ondertiteling.’ Gorran grinnikte. ‘Het is echt briljant. Er komen vast veel mensen op af.’

Ze staaarde hem aan. ‘Juist,’ zei ze, in de hoop dat haar stem niet zo zwak klonk als ze zich voelde. ‘En welke film draait er zaterdag?’

Gorran zuchtte. ‘Ik kon geen andere onafhankelijke film bemachtigen, dus ik moest een oude uit de archieven halen. Heb je ooit van *Footloose* gehoord?’

Gina spitste meteen haar oren. Dit klonk wel veelbelovend.

‘Natuurlijk, het is een geweldige film. Kevin Bacon is een echte ster.’

Hij tuitte twijfelend zijn lippen. ‘Ik zou het geen klassieker willen noemen, maar ik verwacht wel wat klanten.’

Hij haalde zijn schouders op, alsof hij wilde zeggen: wat doe je eraan? Gina kon niet zo snel een reactie bedenken die niet sarcastisch was, dus keek ze nog maar eens rond in het chaotische kantoor. Op het prikbord hingen opgekrulde vergeelde papieren en de halfgeek mokken op het bureau waren vies. ‘Werkt hier nog iemand anders, meneer Dew?’

‘Noem me alsjeblieft Gorran,’ zei hij tegen haar. ‘Ja, Tash runt de projectiekamer en Bruno zit achter de kassa. Wellicht heb je gezien dat de bar gesloten is. De kosten waren helaas te hoog. Alcohol is duur en er was eigenlijk geen animo voor.’

Gina dacht terug aan de gezellige, drukke bar uit haar herinnering en slaakte een zucht. Als ze twee uur lang een Zweeds duivendrama moest uitzitten, had ze daarna wel een stevige borrel nodig.

Maar de bioscoop was niet haar probleem, hield ze zichzelf voor. Het enige wat telde was het ijs. ‘Het zou handig zijn om het schema voor de volgende maand vast in te zien. Is dat mogelijk?’

Gorran wreef over zijn vlekkerige stoppels. ‘Een schema maken zou wel moeten lukken. Maar als ik de films niet kan krijgen, moet het schema wel aangepast worden. Zou dat een probleem zijn?’

Een van de dingen die Gina had geleerd door het runnen van haar eigen bedrijf, was het vermogen om te weten wanneer ze een stap terug moest doen. ‘Laten we het per weekend bekijken,’ stelde ze voor, terwijl ze er weer een glimlach uit perste. ‘En misschien moet ik eens langskomen om te kijken hoe het gaat. Hoe laat begint *Fooslose* zaterdag?’

‘Het hangt ervan af hoe laat Tash wil beginnen,’ zei Gorran met een bemoedigende glimlach. ‘Kijk zaterdagmiddag maar op de poster bij de deur, zou ik zeggen.’